

Bressolar(ALDC, II, 266. *Bressolar*)

Bressar (var. *abressar* 126, *bre[θ]ar* 132, 138, 139) és un der. de *bres*, com *bressolar* (var. *bersolar*) ho és de *bressol* (var. *bersol*); l'àrea d'aquell verb endinsant-se dins la de *bressol* actual és indicatiu d'una antiga extensió de *bres* més àmplia. Uns hipotètics gàl·lics *CRONTIARE i *CRONTICARE serien l'origen de *gronsar* i *gronxar*, respectivament: *gronsar* presenta var. prefixals (*agronsar*, *en-*, *es-*), derivatives (*gronseiar*); vocàliques (*agrunsar*, *es-*, *en-*, *al-*, *argunsar*, *arrunsar*), amb una [u] provocada per la seqüència triconsonàntica *-nts* (com *monts* > *munts*), i consonàntiques (*engronzar*, *esgarinzar*); *gronxar* (var. *engronxar*) ha format en ross. el der. *gronxolar* (var. dissimilades *granxolar*, *ganxolar*, *galonxar*) sota el model de *bressolar*.

Citem finalment els mots més locals: alg. *ninar* 85, del sard *ninnare*, d'origen expressiu infantil; *baldar* 'mourre' 117, d'origen aràbic; *moure la cuna* 188 o *cunar* 87, 93, 94, 100, 106, 108, der. del cast. *cuna*; *menejar* 159, 179, de la idea de 'mourre' (← *manejar* × *menar*); *manxar* 130, 132, per semblança amb el moviment del qui manxa; *balancejar* 131, intensiu de *balançar*, pel moviment de la balança; *sacsar* 135 'mourre repetidament d'un costat a l'altre', i *sorollar* 134, d'origen no aclarit (veg. mapa 178 i CONTINI-SIMONI, 1996).

Amb el valor específic de l'enunciat són normatius *bressolar*, *bressar*, *gronxar*, *gronxolar*, *agrunsar* i *engronsar* (des del DG₁, 1932).

